

Forslag

til

Lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

(Loft over grundskyldpromillen).

Fremsat den 31. oktober 1972 af *Juul-Madsen, Flemming Jensen, Stæhr Johansen, Ninn-Hansen* og *H. C. Toft*.

§ 1.

I lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 84 af 8. marts 1971, foretages følgende ændring:

I § 2 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

„*Stk. 4.* Den nominelle værdi af grundskyldpromillen må ikke overstige det dobbelte af vedkommende primærkommunes udskrivningsprocent. I Københavns og Frederiksberg kommuner kan grundskylden

dog udskrives med den således beregnede grundskyldpromille med et tillæg på 20. Højest $\frac{1}{5}$ af vedkommende primærkommunes samlede skatteindtægt kan dog udskrives som grundskyld.

Stk. 5. Primærkommunerne må højst hæve grundskylden med 4 promille pr. år.“

§ 2.

Loven har virkning fra og med skatteåret 1974-75.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget er en genfremsættelse af det af medlemmer af det konservative folkeparti den 9. december 1971 fremsatte forslag til lov om ændring af lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme (Folketingstidende 1971-72, till. A. sp. 987). Forslaget blev underkastet 1. behandling den 13. januar 1972 (folketingets forhandlinger sp. 1990) og henvistes til behandling i et udvalg, der ikke nåede at tilendebringe sit arbejde, jfr. den af udvalget afgivne beretning af 15. september 1972.

Den fri adgang for landets kommuner til selv at fastsætte størrelsen af ejendomsbeskatningen har især i visse kommuner nær København medført ekstremt høje grundskyldpromiller. Herstederne udskrives således i 1972-73 grundskyld med 80 promille og Brøndbyerne med 50 promille. Hertil kom-

mer, at Københavns amt på de samme ejendomme udskrives 20 promille.

Ganske vist er der adgang til at lade ejendoms-skatte indestå som lån i pensionisters ejendomme, men ikke alle ældre — og ikke-velstillede — opfylder betingelserne, og mange vælger at sælge parcelhuset fremfor at være tvunget til år efter år at optage lån i den ejendom, hvori man har sparet op gennem et langt liv.

Ejendomsskatte betyder ikke kun en højere boligudgift for parcelhusejere, men også for lejere og rammer altså også personer, der ikke betaler indkomstskat. Lovforslaget fastsætter derfor en øvre grænse for, hvor meget kommunerne må udskrive i ejendomsskatte.

Der er efter de foreslåede bestemmelser i stk. 4

tale om et dobbelt loft, idet den først nævnte bestemmelse primært tager sigte på den aktuelle situation, hvorimod der med sidst nævnte bestemmelse bl.a. er taget højde for, at loftet ikke gøres illusorisk ved en opvurdering af jordværdierne.

Bestemmelserne begrænser i mindst mulig grad kommunernes adgang til selv at fastsætte et rimeligt forhold mellem skat på indtægt og skat på jordværdierne, men hindrer en ensidig høj beskatning af jordværdierne.

For de kommuner, der rammes af loftet, må nærmere overgangsregler overvejes. Dækningsafgiften og den amtskommunale grundskyld forudsættes undtaget fra det her nævnte loft, da de i forvejen er maksimerede.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 5 sikrer, at ejere og lejere ikke som nu kan udsættes for en pludselig, kraftig stigning i ejendomsskatterne.